

A Szellem

A szoba leghátsó polcán, mélyen eldugva egy rakás, üvegkalickába zárt tárgy mögött, egy különösen régi ereklye is porosodott. A kalicka felfogta ugyan a port, de az eszköz, mely benne volt, így is nagyon öregnek tűnt.

Nagyon-nagyon öregnek.

Egy kopott, már-már alig csillogó aranykehely volt, telis-tele zsíros ujj- és tenyéryomokkal. Sok kéz érintette már, és igencsak hányattatott sors jutott ki neki, míg a kalickába nem került. Hajdani dicsőségéből ugyan mit sem vesztett, mégis, az egyszerű szemlélődő ócskavasnak bélyegezte volna.

A kehelyhez fűződő legendák évszázadokra, sőt évezredekre nyúltak vissza. Egy olyan korba, amikor még hittek az emberek a természetfelettiben, hittek Istenben, vagy úgy egyáltalán: hittek.

A templomban félhomály volt, a gyertyák nem égtek. A gótikus oszlopok vészjósloán magasodtak a csarnok fölé. Valahol fent, a magasban, ahová a szem már nem látott fel a sűrű homálytól, boltíveket alkottak, s a bordák kereszteződésében egy zárókő ékeskedett, aprólékosan kifaragva.

A színes mozaikablakokon beszűrődött a holdfény, és a padlóra festette a szentek képét. Az ablakok irdatlan méretűek voltak, és hártavékonyak tűntek. A falak szinte elvesztek köztük, s úgy tűnt, mintha a hatalmas kőépítmény egyszerűen csak lebegne a szentély és a hajók fölött.

Az oltár gazdagon volt díszítve arannyal, melyet a tabernákulum előtt pislákoló örökmécses vörösre festett. Ha valaki ilyenkor tévedt a szentélybe, sokkal inkább hitte volna ördöginek, mint istennek.

Félelmetes, és tekintélyt parancsoló templom volt ez. A ministránsfiú reszketett is minden ízében, mikor a plébános beküldte éjjel, hogy hozza el az oltáron felejtett misekönyvet. Ahogy végigsétált a szentélyen, feltekintett a gigantikus, vöröslő-aranyló oltárra, és végigfutott rajta a borzongás. Már öt éve élt itt a plébánián, de még mindig nem tudta megszokni az éjszakai templomot. Ráadásul minden lépte visszhangzott.

A gyertyák és a tömjén illata aztán némileg megnyugtatta. Érezte a meleget, melyet a szentély valahogy mindig megtartott, még éjszakára is.

Leemelte a könyvet az oltárról, és nagy léptekkel elindult kifelé.

Aztán váratlanul furcsa motoszkálást hallott a főbejárat felől. A kapu be volt zárva, és a szentélyből nem is látszott a sötétség miatt. De valami határozottan mocorgott ott, és ez felkeltette a fiú figyelmét.

Először mozdulatlanul fülelt a kapu felé, aztán mikor a nesz elült, elhatározta, hogy megnézi, mi lehetett az. Szépen lassan elindult tehát a padosok között, szemét egyenesen előre, a kapu irányába szegezve, fülét pedig nagyon hegyezve.

Elhaladt az első padtömb mellett. Aztán továbbment. A neszezés újra rákezdett, de most már nem állt meg. Egyre gyorsabban szedte a lépteit.

Ahogy beért a karzat alá, a kapu hangosan megnyikordult, és egy hosszanti résen keresztül, a padlótól a homály sűrűjéig, fényesség áradt be a templomba. A fiúnak földbe gyökerezett a lába.

A fénycsóvában egy emberalakot látott fölé tornyosulni. Látni lehetett a szemét. Ránézett a fiúra, és pár pillanatig méregette. Aztán elhaladt mellette, a templom belseje felé. Egyenesen a szentély irányába.

A fény most úgy esett rá, hogy a ministráns nemcsak az alakját látta. Fehér köpenyt viselt, s azon egy nagy piros kereszt tündökölt. Alatta láncinget hordott, mely a nyakánál kilátszott, és keretbe foglalta a sisakját. Egyszerű, fém sisak volt, mint amelyet a lovagok szoktak viselni. Erre vallott az oldalán hordott hosszú pengéjű lovagi kard is.

Hirtelen újabb lovagok kerültek meg a fiút kétfelől; egy jobbról, kettő balról. Az utolsó becsukta a kaput. Mind ugyanolyan öltözéket viseltek, ugyanolyan vérszínű kereszttel.

Előrementek egészen a szentélyig, s megálltak az oltár előtt. A leghátsó megállt a legelső padso-

rok előtt, és szembefordult a bejáratnál. Kivonta hatalmas kardját, egy lassú mozdulattal megpörgette, majd hegyével letámasztotta a hideg kőre. Kis terpeszbe állt, és két kezével megfogta a kard markolatát. Amíg a többiek a szentélyben tevékenykedtek, ő őrt állt mögöttük.

A legelső lovag eközben vetett egy pillantást a tabernákulum kis ajtajára, majd odaszólt a másik társának:

– Menj a sekrestyébe! Szükség lesz a kulcsra!

Miután az engedelmességet, ő elővett egy erszényt, és fényes aranykelyhet húzott elő belőle. Gondosan az oltárra helyezte, miközben a mellette álló társa mélységes mély megrendüléssel bámulta a tárgyat.

– Hihetetlen! – mondta az, s keresztet vetett. – Annyi éven át rejtőzött titokban, elzárva az emberek szeme elől; és most itt van, csupán egy karnyújtásnyira!

A másik erre csak mosolygott a sötétben. Ő hordozta mind ez ideig ezt a csodálatos tárgyat. – Ez csak egy kehely.

– A Szent Grál.

– Csak egy kehely.

– Hogy mondhatod ilyet? Éppen te, aki felesküdtél, hogy az életed árán is védelmezni fogod a Grált?

– Bízz bennem!

Közben visszatért a társuk a sekrestyéből. – Van egy kis gond... Nem találok a kulcsot!

– Kérdezd meg a ministránsfiút, ő biztosan tudja!

A lovag visszaindult a bejárat irányába. Elhaladt az őrt álló társa mellett, aztán besétált egyenesen a sötétségbe. De nem tűnt el szem elől, piros keresztos köpenye olyan fehér volt, hogy szinte világított.

A fiú még mindig ott állt a sötétben, földbegyökerezett lábbal figyelve a lovagok akcióját. Persze közelebb jött, hogy lásson is valamit, úgyhogy az első padtömb mögötti keresztelődésnél a hátrasétáló férfi máris belebotlott.

– Hogy hívnak, fiam? – kérdezte a fiú fölé tornyosuló fémtömeg.

– Teofil – felelte a ministráns.

– Légy üdvözölve, Teofil! – nyújtott kezet a lovag, jó szándéka jeléül. – Az én nevem Guillaume de Montfort. Templomos lovagok vagyunk, a Szent Grál őrzői. Hajlandó lennél segíteni nekünk valamiben?

A fiú ámulva nézett Guillaumra. Tudta, hogy kik a templomosok, és azt is tudta, hogy a Grál valami nagyon különleges, becses dolog.

Egy félszeg bólintással válaszolt.

– Helyes! – nyugtázta a dolgot a lovag. – Meg tudod mondani, merre találok a tabernákulum kulcsát?

A fiú letette a kezében tartott misekönyvet a legközelebbi padra, és elindult a sekrestye irányába. Guillaume követte.

Ezalatt az oltárnál maradt két társa továbbra is a kehellyel volt elfoglalva.

– Ittál már belőle? – kérdezte kíváncsian az, amelyik még mindig a legteljesebb mértékben meg volt rendülve.

– Nem – mondta a másik szigorúan.

– Hogy vagy képes ilyen könnyedén ellenállni a kísértésnek?

– Ezért őriztem én a kelyhet mostanáig, és nem te.

– De hát nem értelek. Mire van a kehely, ha nem azért, hogy igyunk belőle? Minek áldozzuk érte az életünket, ha soha senki nem használhatja?

– A kehely szimbólum. Ha a megfelelő ember kezébe kerül, nagy tetteket hajthat végre vele. A keresztények mind hallgatnának a szavára. Ám ha rossz kezekbe kerül, felfoghatatlan, micsoda pusztításra képes. Gondolj bele: a birtokosa az összes keresztény sereget egyesíthetné a saját zászlója alatt! És ha mindezt rossz célokra használja, ki volna képes megállítani?

- Most a te kezében van. Nem akarsz valami jóra használni?
- Mire célsz ezzel?
- Tudsz jól. A Grál örök életet ad. Megmenthetnéd vele a húgodat...
- A Grál nem ad örök életet, azt csakis a Mi Urunk, Jézus Krisztus által nyerheted el.
- De ahhoz meg kell előbb halni...
- Ő is meghalt értünk a kereszten. Ha félsz a haláltól, miért álltál a lovagok közé? Vagy miért jelentkeztél erre a küldetésre?
- A Grál miatt – jelentette ki, aztán várt egy pillanatot. Majd hirtelen felkapta a kelyhet a bal kezével. A társa lassabb volt, karjával már csak a levegőbe kapott. Kibillent az egyensúlyából, és ezt az áruló kihasználta. Kirántotta kardját, és a mellkasába dőfte.

A vár kapui előtt, a holdfényben további két templomos lovas állt őrt. Lovakat korábban beteltek a várba, hogy biztonságban legyenek.

Körös-körül, amerre a szem ellátott, halványan fénylő, gyér növényzetű, dombos vidék terült el. A várkapu előtt közvetlenül egy szakadék húzódott, ami fölött egy kőhíd vezetett át. Az út aztán eltűnt két kisebb domb között egy kanyarban.

Az erődítmény valaha a templomosoké volt, ám Jean le Syrien a nagymester hozzájárulásával öccsének adományozta. Később öfelsege, III. Baldwin király elvette tőle az 1152-es polgárháború során, hogy sakkban tarthassa vele anyja támogatóit.

Baldwint végül az Egyháznak sikerült kibékítenie anyjával, ám a vár a király kezében maradt. Pierre de Soq azonban jól ismerte az erőd képességeit, hiszen itt nőtt fel. Okkal választotta küldetése céljául, annak ellenére, hogy a Rend mintha teljesen megfeledezett volna róla.

Pierre de Soq, vagy ahogyan az arabok ismerik: Al Shabah, kilencedmagával kelt útra, hogy elérje a Grált Szaladin szaracénjai elől. Ha Jeruzsálem elesik, a Szent Kehely nem juthat az ellenség kezére. A Rend főparancsnoka Pierre de Soq-ra bízta a küldetést, hogy a legnagyobb titokban menekítse ki az ereklyét a városból, és vigye onnan, amilyen messzire csak tudja.

Azonban a szaracénok valahogyan mégis kiszimatolhatták a dolgot, mert nemsokára egy kisebb hadsereg szegődött a templomosok nyomába. A nap folyamán egyszer sikerült törbe csalni az üldözőket, és a lovaikat szélnek eresztették a lovagok. Éjszakáig tehát komoly előnyre tettek szert.

De most az egyikük, aki a kapu előtt állt, megszólalt:

– Jönnek.

És csakugyan, az út kanyarulatában felbukkantak a szaracénok. Csöndben és fáklyák nélkül közeledtek, de olyan sokan voltak, hogy már messziről hallani lehetett a lépteiket.

Először csak tízen bukkantak elő a dombok mögöl. Aztán húszan. A sor még mindig nem ért véget, a szaracénok csapata rövidesen ötven, majd száz főre duzzadt. Amikor rajtuk ütöttek, a templomosok úgy számolták, hogy nagyjából százhuszan lehetnek.

A két lovas most megállt a híd végén, néhány méterre a várkaputól, szabályos távolságra egymástól és az alacsony mellvédtől. Kivonták kardjukat, egyikük rákésülés gyanánt meg is pörgette, aztán maguk elé tartották.

A szaracénok megtorpantak a híd túlsó végénél. Felmérték a helyzetet.

– Uram, csak add, hogy ne legyenek íjaik! – fohászzkodott az egyik lovas.

– Nem jött be – felelte a másik, mikor a szaracénok megfeszítették az íjaikat.

A két lovas fél térdre ereszkedett, és védekezéséppen maguk elé emelték hatalmas pajzsukat. A fehér alapra felfestett vörös színű kereszt dicsőséges oltalmat nyújtott a lovagoknak. Habár az ellenség fel volt szerelve íjakkal és nyilakkal, az Úr megóvta a két férfit, s a pajzsok minden nyílvesztőt felfogtak.

Két nyílzáport zúdítottak rájuk ötven méter távolságból, de rajtuk egy karcolás sem esett. Akkor az ellenség kivont kardokkal rohamra indult. Ők vártak egy kicsit, aztán felemelkedtek, és pengéjükkel megtisztították a belefürödött nyílvesztők miatt sündisznóra emlékeztető pajzsukat.

Az első hullámot pajzsukkal hárították, miközben lábukat hátul erősen megvetették. Voltak, akik a

mellvéd felől kerülték meg a pajzsot. A jobb oldalt álló lovag az egyiknek kivédte a kardcsapását, majd sisakjával belefejtelt az orrába. Aztán egy leheletnyit hátramoszdult, hogy lendületet vegyen, de egy pillanattal később már nagyot lökött előre felé a pajzsával, közben kilépett oldalra a következő kardcsapás elől, és elgáncsolta a támadóját. Azután leszúrta.

Társa ezalatt a bal oldalon nekiveselkedett, és a pajzsával átlökött a mellvéden három szaracént. Kardjával ugyanakkor a híd közepén előrenyomuló ellenség közé vágott, így védve magát. Aztán a következő pillanatban a másik irányba lendítette a pajzsát, megpördült, a kard markolatát pedig megfordította a kezében. Döfött.

A lovagok számára a híd tartása csupán egy tánc volt. Egy olyan harmonikus mozdulatsor, ahol mindent pillanatra pontosan kellett megvalósítani, precízen tartva az ütemet, és alkalmazkodva a másodpercenként érkező újabb és újabb kihívásokhoz.

Egy perc alatt tíz szaracén zuhant a vízbe vagy feküdt holtan a hídon, nem egy a saját bajtársának pengéje által. Mikor ugyanis együttes erővel kitépték a pajzsot az egyik lovag kezéből, az majdnem előrebukott. Rögtön két támadásra kellett válaszolnia: egy kardcsapásra és egy szúrásra. Ő azonban megtámaszkodott a lábával maga előtt, és bevetette magát a két szaracén közé. Az egyik a levegőbe sújtott, a másik pedig leszúrta azt. A lovag persze neki sem kegyelmezett aztán.

Kifogyhatatlan energiával aprították a szaracénokat a hídon, de a túlerő még így is ötvenszeres volt. Ha a szaracénok nem adják fel, hamarosan kiderül, hogy ők sem az Úr angyalai, és hogy idővel bizony mindenképpen elfáradnak.

Az ellenség viszont csak jött és jött, megállíthatatlanul, a híd teljes szélességében, tömegével. A pengék találkozásai hangosan csengtek, és a lárma betöltötte a völgyet. A várban lakók között is sokan voltak, akik felébredtek, s az örök a falakon értetlenül bámulták, ahogy két fénylő fehér alak a holdfényben megállítja a hídon érkező betolakodók áradatát.

A templomban Pierre de Soq páncélja felfogta a szúrást, és a lovagnak így megmentette az életét.

– Albert! – kiáltott fel meglepetésében a férfi. – Mit csinálsz?

Albert azonban újra lecsapott.

De Soqnak nem kellett több, hogy ő is kardot rántsón, és védje magát. A pengék hangosan koccantak. Az örökmécses vörös fényénél pillanatokon belül ádáz párbaj bontakozott ki a két lovag között.

A szentély előtt őrt álló társuk csodálkozva fordult meg. – Hé, nektek elment az eszetek? – tárta szét két kezét, jobbában a karddal.

– Nem hagyom, hogy eltékozzátok ezt a kincset! – kiáltotta Albert, és dühödten nekitámadott de Soqnak.

Ellenfele a szabad kezével hirtelen kiütötte kezéből a kardot, lépett még egyet előre, majd a másik kezében tartott kard markolatával tarkón vágta. Albert a földre rogyott, de Soq pedig elvette a fegyverét. Átdobta a társának a segédoltár fölé. Aztán lehajolt, hogy elvegye a kelyhet is.

Albert azonban váratlanul kést rántott, és torkon szúrta. A vér zubogni kezdett Pierre de Soq nyakából. A padlóra, a ruhájára, Albertre meg a kehelybe. A megsebzett lovag elájult, és elterült a saját vérében.

Odakint megkondult egy harang.

– Mester! – kiáltott fel az őrt álló lovag, kezében a két karddal. Habár első gondolata az volt, hogy segítsen rajta, azonnal felmérte, hogy Pierre de Soq már meghalt. Tekintetét Albertra szegezte, és nem éppen jó szándékú gondolatok tolultak agyába. Ő éppen kiöntötte a halott lovag véré a kehelyből a padlóra.

Ugyanakkor Guillaume és Teofil visszatértek a sekrestyéből. A gyerekek először az örlovag tűnt szembe, ahogy a szentély felé néz, két meztelen karddal a kezében. Guillaume azonban ugyanebben a másodpercben észrevette, hogy mi történt a szentélyben.

Albert elvette a mester kardját, és a ministráns felé fordult. – A kulcsra már nem lesz szükség.

Teofil tekintete a vértócsában heverő holttestre szegeződött.

– Guillaume, vidd őt vissza a sekrestyébe! – utasította az őr a társát, aztán Albert felé indult.

A gyerek azonnal felfogta mi történt. Guillaume visszaterelte őt a sekrestyébe, de aztán többet nem törődött vele, hanem kiment a társának segíteni.

Albert ezalatt elhelyezkedett a közeledő másikkal szemben, és feszülten figyelte minden mozdulatát. – Ne csinálj hülyeséget, Pedro!

Persze Albert már rég elkövette azt a hibát, amit nem lett volna szabad. Megölt egy templomos lovagot, s emiatt joggal számíthatott testvérei bosszújára. Ráadásul a gyilkosságot egy templom szentélyében követte el, ami olyan gyaláztatnak számított, mintha csak leköpte volna Krisztus keresztjét.

Mindezek ellenére Pedro csak le akarta fegyverezni. Nem volt olyan ostoba, hogy elkövesse ugyanazt a hibát. Az árulót majd más elítéli, öneki csupán annyi a kötelessége, hogy ártalmatlanítsa, és a kelyhet biztonságba helyezze.

Mikor a távolság két méterre csökkent közöttük, Albert elszánta magát a támadásra.

A hídon harcoló lovagok közül az egyik igen mély sebet kapott a vállánál. Ebben a pillanatban megkondult mögöttük a harang a várban, s a falakról hangos kiáltás és mozgólódás hallatszott le. A védők végre ráeszméltek, hogy ostrom alatt vannak.

A két lovag egészen a kapuig hátrált, és összezártak. Taktikai szempontból előnyösebb, ha minél kisebb támadási felületet hagynak az ellenségnek. Mindamellet már tíz perce állták a sarat, és kezdtek kimerülni. Az egyikük kénytelen volt a kevésbé ügyes kezében tartani a kardját, köszönhetően az imént szerzett vágásnak, melynek láncing valamiért nem állt ellen. Ez persze nem sokban nehezítette meg a dolgát, mert annak idején kiképezték, hogy mindkét kezével egyformán jól tudja forgatni a kardot.

Végül három vágató lovas jelent meg az út kanyarulatában, és egyenesen belegázoltak az ellenség közé. Aki nem ugrott időben félre, azt eltaposták, aki nem ugrott elég távol, azt lekaszabolták. A piros keresztet, fehér csuhás lovasok annyi szaracént sodortak a mélybe a hídról, amennyit csak tudtak, a maradékkal pedig felvették a harcot. Nem telt sok időbe, hogy teljesen megtisztítsák a teret. Mindössze néhány ellenségnek sikerült csak elmenekülnie.

– Mi tartott ennyi ideig? – kérdezte az, amelyik megsebesült a vállán.

Közben kinyitották a vár kapuit, és besegítették a lovagokat a falak mögé. Látván a sebesülést, máris megmutatták nekik az utat az ispotály felé.

– Attól tartok, rossz híreink vannak – mondta az egyik lovas. – Amíg a szaracénok mögé kerülünk, sikerült nyakon csípnünk az egyik hírnöküket. Kivallattuk. Azt mondta, Jeruzsálem elesett.

– Akkor mihamarabb tovább kell indulnunk! – vonta le a következtetést az épen maradt hős. – Amint megtudja Szaladin, hogy itt van a Grál, egész seregével ide vonul!

– A hírnök azt mondta, Szaladin rendkívül kegyes volt a jeruzsálemiekkel. Némi váltságdíjért cserébe a zarándokoknak szabad elvonulást biztosítottak.

– Hattínnál persze minden templomost kivégeztetett. Én mondom, nem hagyná, hogy a Grál elhagyja a Szentföldet!

– Nem kétkem. Viszont a mester egyetlen szót sem említett a továbbiakról. Azt mondta, annyi a dolgunk, hogy biztonságban idehozzuk a kelyhet a várba. Hát, ezzel megvolnánk...

A templomban a küzdelem tovább folytatódott. Pedro bal kézzel háritotta Albert vágásait és szúrásait, miközben jobb kézzel visszatamadott. Egyik ilyen mozdulatával kiütötte ellenfele kezéből a kelyhet, ami nagy csörömpöléssel a padlóra hullott, és elgurult. Albert ezután vadabbul támadott Pedróra, és eltökélte magában, hogy egyszer s mindenkorra végez vele.

De amíg őt a düh hajtotta, Pedro módszeresen kitért a gyilkos mozdulatok elöl, és ha nem lett volna Alberten láncing, annyi sebet ejtett volna rajta, hogy pillanatok alatt elvérzik. Ráadásul Guillaume de Montfort közben a kehelyért indult. A renegát lovagnak át kellett gondolnia a taktikáját. Vagy végez Pedróval, és a kehely Guillaume kezébe kerül – vagy irányt változtat, és előbb szerzi

meg a kelyhet, a küzdelmet későbbre hagyva.

Az utóbbi lehetőséget választotta.

Albert hirtelen hátrált két lépést egészen a segédoltár mellé, aztán váratlanul felkapta, és a magasba emelte. Fél kézzel. A sekrestyébe nyíló ajtónál leleselkedő ministránsfiú egészen elképedt a látványtól.

Guillaume épp lehajolt a kehelyért.

Pedro felkiáltott. – Vigyázz!

Guillaume felpillantott, és éppen időben vetődött oldalra, hogy a felé repülő oltár el ne találja.

Albert a kehelyért futott, közben ő máris talpra állt, és rátamadott. Kiegyenlített küzdelem, ha eltekintünk attól, hogy egyikük csak egy kézzel tarthatta a kardot. Guillaume pedig éppen erre játszott. Albert lassan kezdett belemelegedni a küzdelembe, és most már sokkal kimértebben és koncentráltabban lengette a vasat. A düh elpárolgott belőle, s nem maradt más, csak a küzdőszellem, s az, amit a kiképzésen tanult.

Pedro ugyanakkor hüvelyébe tűzte saját kardját, és csak azt tartotta kezében, amit korábban a mester dobott oda neki. Biztosra vette, hogy ketten két pengével feltétlenül elbánnak Alberttel.

Ám amikor a bitorló meglátta, hogy Pedro közeledik feléje, és pillanatokon belül két ellenféllel kell szembenéznie, némileg újragondolta a taktikáját. Guillaume eddigre egészen a főoltárig szorította hátra, s az örökmécses vörös fényében egészen úgy festett, mintha maga az ördög volna. A tömjén illata még inkább természetfelettivé varázsolta a történéseket.

Albert ekkor felugrott az oltárra, s a következő pillanatban nagyot suhintott a levegőben. Az örökmécses drága fémből készült tartója éppen Guillaume feje fölött függött, mikor elvágta annak tartózsínóráját. Az időzítés tökéletes volt. Guillaume de Montfort hatalmas ütést kapott a fejére, és elterült a földön. A mécses ráhullott az oltár elé helyezett keskeny szőnyegre, és az azonnal lángra kapott. Régi szövet volt, és csontszáraz. Néhány másodperc alatt szétterjedt rajta a tűz, és elválasztotta Pedrót az áruától.

A talpon maradt lovagnak persze jobb dolga is volt pillanatnyilag: Guillaume földön heverő testét arrébb húzta a tűztől, nehogy lángra kapjon.

– Nem győzhetsz le! – mondta Albert.

Pedro mindeddig csupán rossz útra tévedt embertársát látta az áru lovagban. Most azonban, hogy egyedül maradt ellene, és ördögi vigyorral emelkedett ki a lángokból, valami sokkal félelmetesebbet és veszélyesebbet kezdett meglátni benne. Kezdte úgy érezni, hogy alábecsülte ellenfelét.

– Nem győzhetsz le! – ismételte meg Albert. – A sors akarja így. A Grál őrzése mostantól az én feladatam.

Albert a magasba emelte a kelyhet, s az arany felületén táncoltak a lángok. Azok a lángok, amik visszaverődtek róla. Tükrözte a lángoló szőnyeget, a lángoló oltárterítőt, és Albert éppen lángra kapó hófehér csuháját.

Aztán a lángoló alak előreugrott, és egyenesen Pedróra vetette magát.

Mikor Pierre de Soq megérkezett Jeruzsálembe, az emberek csak egy egyszerű templomos lovagot láttak benne. Semmi többet. Láncing, fehér köpeny, vérvörös kereszt. Hatalmas kard, irdatlan keresztvassal. Sisak. És alatta egy kemény arc, azzal a szikár arckifejezéssel, amit a katonáktól és a lovagoktól már mindenki megszokott.

Lovon érkezett, és nem egyedül. Mellette, egy másik lovon egy fiatal nő ült, haját óvatosan egy csuklyával eltakarva. Gyönyörű arca volt, és akik ránéztek, joggal feltételezhatték, hogy bizony a csuklya nélkül még sokkal szebb lenne. De valamilyen oknál fogva nem akart nagy feltűnést kelteni.

Mögöttük néhány egyszerűen öltözött férfi és nő haladt. Ők nem lovon ültek, hanem gyalog érkeztek, és a kísérethez tartoztak. Szamarakon és tevéken hozták a lovag és a titokzatos hölgy felszereléseit, holmijait.

A menetet még két templomos keretezte. Az egyikük Guillaume de Montfort volt, a másik Al-

bert. A Rend főparancsnoka őket küldte Pierre-ért.

A palota udvarához érve mindannyian leszálltak a lóról. Pierre de Soq segített a nőnek, aki ezt egy hálás pillantással megköszönte; aztán besétáltak az épületbe.

Először a nagymester lakosztályára mentek, hogy a megérkezett lovag szolgálatra jelentkezzen, és persze megfelelő ellátást eszközöljön ki útitársának. Guillaume és Albert követte őket a palota folyosóin át. Mégis, a főparancsnok meghagyta nekik, hogy maradjanak a szoba ajtajain kívül. Csak hatszemközt akart beszélni két újdonsült vendégével.

– Örülök, hogy végre találkozhatok a nagy Al Shabah-val! – üdvözölte Pierre-t a Rend főparancsnoka. – Sokat hallottam már rólad, de személyesen még nem találkoztunk.

– Valóban nem, uram! – hajolt meg a lovag. – Megtisztelő, hogy itt lehetek!

– És ki ez a csinos hölgy, akit magaddal hoztál?

– Ő a húgom, Maria.

A nő produkált egy ügyetlen pukedlit.

– Nagyszerű! – mondta a főparancsnok. – Nyugodtan vegye le a csuklyát! Itt a palotában úgy fognak bánni vele, mint egy hercegnővel. Kezeskedem érte!

– Megtisztel!

– Semmiség... Ez a legkevesebb. Tartozunk a lovagok családjainak, elvégre hová lenne a rendünk a támogatásuk nélkül, nem? – mondta egy erőltetett nevetés kíséretében. – Persze most egyébként is rengeteg üres szoba van a palotában. Hallottatok a Hattínnál vívott ütközetről, igaz? Persze, hogy hallottatok, mindenki hallott... Nos, rengetegen hagyták ott a fogukat. Hősök egytől egyig. De Szaladin... – szorította ökölbe a kezét. – Az a kegyetlen, szadista hóhér! Még Renauld de Châtillont is kivégeztette!

– Úgy tudom, a nagymester is fogságba esett, és őt még nem végezték ki...

– Még. De Szaladin kiszámíthatatlan. Úgyhogy jobb, ha mihamarabb kézbe vesszük a dolgokat... Lenne egy megbízásom a számodra!

A főparancsnok bizalmasan lovagjára tekintett, aztán Mariára pillantott, s egyetlen szó nélkül értésére adta, hogy a továbbiak nem tartoznak rá. Maria összenézett Pierre-rel, az biztatóan biccentett feléje, ő pedig egy újabb ügyetlen pukedli kíséretében távozott.

– Meg kell értened, hogy nehéz helyzetben vagyok! – lépett az ablakhoz a főparancsnok. – Amíg a nagymester életben van, nem vehetem át a helyét. Szaladin azonban nem elégszik meg a hattíni győzelemmel. Mind jól tudjuk, hogy Jeruzsálem kell neki.

Pierre de Soq, habár felettese háttal állt neki, egyetértően bólintott. Jeruzsálem komoly ostrom elé nézett, és Hattínnál túl sokan haltak meg.

– Nem tudom, hogy képesek leszünk-e állni a sarat Szaladin seregeivel szemben – folytatta a főparancsnok, és a lovag nem szólt közbe. Pedig más körülmények között az ilyen hitetlenséget elég komolyan meg szokták büntetni, elvégre Jeruzsálem nem eshet el, ha Isten az ő oldalukon van. – Nekem azonban gondolnom kell a legrosszabbra is. Ha Jeruzsálem elesik, a templomaink és vallásunk legszentebb helyei mind az ellenség kezére kerülnek. Onnantól már csak idő kérdése, hogy ismét teljesen elveszítsük a Szentföldet.

– Világos.

Pár pillanat csönd támadt, amíg a főparancsnok végiggondolta, hogyan vezesse fel a dolog végét. Aztán felsóhajtott, és szembefordult a lovaggal. – Mennyit tudsz a Szent Grálról?

Pierre de Soq számára a kérdés úgy hatott, mint derült égből a villámcsapás. Az utolsó vacsora történetét, és a legendákat leszámítva egyáltalán nem hallott még róla.

– Hát... – kezdte. – Az utolsó vacsorán Krisztus abban változtatta át a bort saját vérévé. Az az új és örök szövetség kelyhe, melyet az Úristen kötött az emberekkel.

– Remekül tudod a leckét! – dicsérte meg a főparancsnok.

– Állítólag aki iszik belőle, halhatatlanná válik.

– Csak mert Jézus is ivott belőle? – nevetett. – Nem. Ha így lenne, az apostolok miért haltak meg egytől-egyig? Egyáltalán: Jézus miért halt meg? Ostobaság. A Grál valóban szent ereklye, és külön-

leges jelkép az Egyház számára. De aligha ad halhatatlanságot. Nekünk, keresztényeknek pedig, akik hajlamosak vagyunk hinni a Grál hatalmában, a napnál is világosabb kell hogy legyen, hogy csakis a halálunk után, Krisztus által nyerhetjük el az örök életet.

– Nem mondtam, hogy hiszek a legendákban. És azt sem tartom valószínűnek, hogy a Grál még létezik. Ugyan ki tartana meg egy ócska poharat, amiből valószínűleg akkoriban úgyszólván rengetegen ittak? A mi Urunk sem hinném, hogy direkt arra az alkalomra tartogatta azt a kelyhet, hogy az utolsó vacsoránál egyszer csak előkapja, és abban változtassa át a bort! Bizonyára ami éppen a keze ügyébe került...

– A Grál létezik – szakította félbe a főparancsnok. – És itt van Jeruzsálemben.

Pierre de Soq-nak tágra nyíltak a szemei. – Itt... Itt van? Jeruzsálemben?

– Éppen ezért azt szeretném, ha magadhoz vennéd, és biztonságos helyre utaznál! Ha Jeruzsálem elesik, nem szeretném, hogy a Grál Szaladin kezébe kerüljön. Megbeszéltük, miért. Vidd olyan messzire, amennyire csak tudod!

– Értem.

– Annyi embert kapsz, amennyire csak szükséged van! De ne kelts feltűnést, semmi esetre sem!

– Igen, uram!

– Mostantól Rendünk mestere vagy, és a Grál lovagja! Isten óvjon téged és a Grált!

– Mikor indulok?

– Amilyen hamar lehet! Mielőtt Szaladin ideér.

– Össze kell válogatnom egy csapatot, és meg kell terveznem az utat. Aztán az élelem és a felszerelések... Beletelhet néhány napba.

– Akkor legyen! A lényeg, hogy a Grál ne kerüljön Szaladin kezébe!

Bizonyos lovak képesek egy óra alatt negyven vagy akár ötven kilométert is megtenni vágtával. Az állatoknál azonban nem pusztán a sebesség az igazán érdekes, hanem az is, hogy mennyi idő után fáradnak el. Még a leggyorsabb ló is elfárad egy idő után, ráadásul ha végkimerülésig hajszolják, akkor utána már egy tapodtat sem fog mozdulni.

A hajnalban kivágató lovas sebessége a hatvan kilométeres óránkénti sebességet is elérte. Egy pillanat alatt eltűnt a falvédén álló örök szeme előtt a dombok között. Úgy hajtotta a lovat, hogy soha ne érhesse a nyomába.

Teofil szorosan ráhajolt a ló sörényére, és eltökélte magában, hogy minden rekordot megdönt aznap este. A hold fényesen tündökölt nyugaton, az utat lehetetlen volt eltéveszteni.

Az ifjú lovas élete egy óra leforgása alatt gyökeres fordulatot vett. Hatvanegy perccel ezelőtt még egy egyszerű – ám igencsak nélkülözhetetlen feladatot ellátó – ministráns volt, és nem is a legkisebb templomban! Most pedig a keresztények legféltettebb kincsét hordozta erszényében, és isteni küldetéssel megbízva száguldott a füves-homokos dombokon át.

A gyorsan pörgő események még mindig ott vibráltak a szeme előtt.

A gonosz előlépett az oltár lángjai közül, és a lovat, akit Pedrónak hívtak, máris áldozatául esett. Egyetlen kardcsapás végzett vele. Teofil ijedtében, hogy egyedül maradt az ámokfutóval, visszahúzódott a sekrestyeajtó mögé.

Albert letette a kelyhet egy térdeplőre, és lángoló ruhájából sebesen vetkőzni kezdett. A lángok ugyanis továbbadták a meleget az apró láncszemeknek, melyekből vértje készült, s azok most égették a testét.

Miután két rendbeli testvérét is lemészárolta a templomban, most majdnem teljesen lecsupasztotta magát, abban a hitben, hogy senki sem látja. Az oltár lángjai azonban beragyogták a hatalmas csarnokot, és Teofil akár meg is számlálhatta volna az apró vörös köröcskéket a lovak testén.

Körülnézett, és tekintete megakadt Guillaume de Montforton. Albertnak szüksége volt egy még viszonylag ép ruhára. Szerencséjére Pedro gondoskodott róla, hogy Guillaume ne égjen meg, úgyhogy az ő ruhája és láncinge most makulátlan volt és kellően hideg.

Odalépett hozzá, és lehajolt, hogy kinkeserves munkával levetkőztesse.

Teofil eközben felmérte a lehetőséget. A kehely a térdeplőn, Albert három méterrel odébb, neki háttal. És minden figyelmét leköti, hogy ruhához jusson.

A fiú a kehelyre nézett. A szent tárgyra, amiért a templomosok még saját testvéreikkel is harcra kelnek, és ami már pusztán azért is hatalommal bír, mert mindenki többet lát benne, mint *csak egy kelyhet*.

És Jézus ebből ivott!

Teofil kiugrott az ajtó mögül, megragadta a kelyhet, és futásnak eredt a bejárat felé. Egyetlen esélye volt.

Albert meghallotta a fiú lépteit, és olyan hirtelen fordult meg, ahogy egy megijesztett vadállat is képtelen lett volna. Felkapta kardját, és nyomban utánaeredt. Teofil az út felét sem tette meg a kapuig, mikor utolérte.

– Megállni! – mondta hidegen a fiúnak, de az annyira meg volt rémülve, hogy nem mert engedelmeskedni. – Azt mondtam, megállni! – sziszegte Albert, és kardja hegyével megérintette Teofil hátát.

Nem kellett többször mondani. A fiú lábai egymásba akadtak, és elvágódott a földön. A kehely hangosan csörömpölve hullott a padlóra, és gurult tovább a kapu felé.

De a fiú még nem adta föl. Megfordult, és szembenézett támadójával. A háttérben lángoló oltár miatt csak a sziluettje látszódott, de éppen elég félelmetes volt az is. És Albert csak egy pillanatig habozott, hogy megölje. Hiába volt még gyerek, akkor is szemtanú. És szemtanúk nem maradhattak.

Magasba emelte a kardot, döfésre készen. Teofil rémülten nézett fel rá.

Ez itt a vég – gondolta.

Ebben a pillanatban az oltár hangos recsegéssel, ropogással, irtózatos robaj kíséretében összeomlott.

Albert megfordult.

Teofil az oldalára pördült, majd felugrott, és továbbiramodott a kijárat felé. Útközben felkapta a kelyhet a földről.

Közben a meztelen lovag rájött, mi történt, és üvöltve indult meg utána. Teofil kiverte a hideg.

Már csak két lépés a kapuig.

Egy.

Albert nem érte utol. A kapu pihekönnyűnek tűnt, ahogy elfordult a sarokvasakon. Teofil végre kiszabadult a templomból. Üldözője nem merte követni az utcára. Félt a további szemtanúktól. És bármit mondott volna, ruha nélkül elég nevetséges és hiteltelen lett volna.

De ami késik, nem múlik. Albert hamarosan ruhához jut, és akkor Teofilnak ismét menekülnie kell majd. Úgyhogy a fiú azonnal az istállóba szaladt, és felült a leggyorsabb lóra. Szeretett lovagolni, valaha a szülei is egy lovas nomád törzs tagjai voltak, amíg persze meg nem haltak másfél éves korában. Azóta a plébánián lakott, de a keresztények ennek ellenére megtanították lovagolni, és ő hamar rá is érzett az ízére. A vérében volt.

A kelyhet egy kis erszénybe rejtette, hogy ne legyen feltűnő, aztán a vár kapujához lovagolt. Az örök felismerték.

– Segítség! – kiáltotta nekik közeledvén, és ügetésre váltott. – A templomba! Gyorsan a templomba! Tűz van a templomban!

Az öröknek nem kellett több, azonnal otthagyták őrhelyeiket, és a templomhoz rohantak.

Teofil egyedül maradt a kapuban. Leugrott a lóról, és kinyitotta a kapukat. Aztán visszapattant a lovára, és vágára fogta. Olyan sebesen száguldott ki a várból, amilyen gyorsan még senki. Az út porzott a nyomában.

Percekkel később egy másik lovas is kivágatott. Ez láncinget és fehér köpenyt viselt, rajta a holdfényben vöröslő kereszttel.

Pierre de Soq félrevonta Mariát a palota egyik ritkán látogatott részére. Egy erkélyszerű folyosó

volt az épület oldalában, ahonnan remek kilátás nyílt a környező vidékre. A száraz, homokszínű föld, az épületek és a növények izzottak a ragyogó napsütéstől.

Az erkély megkerülte az épület sarkát, majd belefutott a palota egyik kiszögellő szárnyába. Nagyjából negyven méter magasan futott körbe. A két fiatal rendkívül értékelték a hely adottságait.

Miután szerelmesen megcsókolták egymást, Maria a férfi szemébe nézett: – Mit akart tőled a főparancsnok?

– Egy küldetést bízott rám – felelte a lovag. – El kell utaznom, valószínűleg hosszú időre.

Maria továbbra is összekulcsolta kezeit Pierre nyaka mögött, és gyengéden hozzásimult. Érezte, hogy most nincs rajta a láncing. – De nem veszélyes, ugye?

– Sajnos az. Egy héten belül indulunk.

– Csatába mentek?

– Nem... Nem igazán.

– Nem vihetsz magaddal?

– Ezúttal nem.

– Miért kell engedelmeskedned neki? Soha nem kellett követned semmilyen parancsot!

– Ő a felettesem. Valaha felesküdtem, hogy a Rend tagjaként szolgálom az Urat. Ez kötelezettségekkel is jár. Ha a főparancsnok azt kéri, tegyem meg ezt, vagy tegyem meg azt, akkor nekem meg kell tennem.

– Eddig sosem kért semmit.

– Változnak az idők. Nemrég súlyos vereséget mértek a keresztiesekre Hattínnál. Nagyon sok testvéremet megölték. A Rendnek szüksége van rám.

– Nem tudsz kilépni?

– Ha tudnék, se akarnék. Nekem ez az életem.

– És én? Én ki vagyok neked? Csupán a húgod?

Pierre nem válaszolt. A kérdés igazságtalannak tűnt, de tudta, hogy meg kell válaszolnia. Szerette Mariát, és egyértelműen többet érzett iránta, mintha csak a húga lett volna. Az csak egy mese volt, amit azért talált ki, hogy a Rend ne koncolja föl, amiért nem veszi annyira komolyan a cölibátust.

– Nekem te vagy az életem – mondta Maria. – Ha bármi bajod esik... Ha meghalsz, én azt nem élem túl.

Ismét megcsókolták egymást, de úgy, mintha ez volna az utolsó. Mintha ezzel az örökkévalóságig szétválaszthatatlanná válnának.

Aztán a lovag megszólalt. – Veled leszek, ígérem, mindörökké. Itt, belül – pillantott le. – A szívemben, és a te szívedben.

– De nekem az nem elég! – fakadt könnyre Maria. – Én teljesen akarlak! Egész testeddel, egész lényeddel, mindeneddel!

– Tudod jól, hogy nem lehet! Sosem lehetünk egymáséi. Én esküt tettem, elköteleződtem a Rend felé. Ezt az esküt csak Isten bonthatja fel, ha majd a színe elé állok. De addig is, útjaink összefonódhatnak, ha úgy szeretnéd. Az én életemnek nagyon fontos része vagy, és hiszem, hogy Isten nem véletlen kötötte össze sorsunkat. Az Úrnak terve van mindkettőnkkel! Nyisd ki a szíved, és figyeld, mit mond neked!

– Azt mondja, hogy sose hagyjalak elmenni sehova nélkülem!

Pierre de Soq szorosán megölelte Mariát, és hagyta, hogy kisírja magát a vállán. Ő is sírt, de azt Maria nem látta. Szerelmes volt, de tudta, hogy sosem teljesülhet be. Ezen a földön nem.

Maria a következő napon megbetegedett, s ez komolyan visszavetette a küldetésre való felkészülést. A csapatot ugyan már sikerült összeválogatni, de a felszerelés előkészítése teljesen megakadt. Mindenkinek a figyelme Maria betegségére összpontosult, és nem csak azért, mert a küldetés vezetőjének olyan sokat jelentett. Bárki, aki látta már Pierre de Soq hűgát, titkon vonzódott is hozzá némiképp. Ráadásul míg kezdetben ez a vonzalom pusztán a nő szépségéből adódott, a kisugárzása és a személyisége hamarosan hozzáadódott ehhez. A Rend tagjai testvéreknek tekintették egymást. Így aztán miután Pierre de Soq a hűgának nevezte Mariát, mindannyian elkezdtek hasonlóképpen tekin-

teni rá. Maria hamarosan minden templomos lovag hűgává vált, és különös tisztelettel beszéltek róla.

Guillaume de Montfort volt az, aki végül kézbe vette a dolgokat, és emlékeztette a küldetés résztvevőit, hogy egyéb teendőik is vannak Maria ápolásán kívül. Néhányan hajlottak a szavaira, és megemberelték magukat, mert érezték, mennyire fontos a küldetés. Mások azonban csak nagy nehezen tudták a helyes irányba összpontosítani a figyelmüket.

Egyikük például, miután Guillaume de Montfort rettenetesen lehordta a viselkedéséért, még mindig képtelen volt maga ellátni a rábízott feladatot, és egy inast kért meg, hogy szerezzen élelmet a városból a Grál-lovagok számára.

Az inas lement a városba, erszényében a templomosok pénzével, és a hosszú útra való tekintettel máris felvásárolta az egyik árus teljes készletét.

– És mondja csak – szólalt meg az árus, miközben a pénzt számolgatta –, kinek lesz ez a rengeteg minden? Csak nem újra háborúba készülnek a lovagok?

– Ugyan, dehogy! – legyintett az inas. – Néhányan különleges megbízást kaptak a templomosok főparancsnokától, ezért el kell utazniuk.

– Különleges megbízást?

– Igen, de nem tudok többet! – felelte az inas, és megrettent, hogy talán így is túl sokat mondott.

Felvitte a vásárolt árut a palotába, ahol a lovag, aki megbízta, jutalmul néhány aranyat nyomott a markába. Aztán ezeket a szavakat tette hozzá: – De légy jó, és ne szólj erről senkinek! A mester rossz néven venné, ha megtudná, hogy nem én intéztem ezt helyetted.

Az inas bólintott, és a templomosoktól több megbízást nem is kapott. Helyette viszont volt néhány aranya, amit elkölthetett, úgyhogy az este le is ment a városba, hogy mulasson egy jót. Tudott egy kocsmát, ahol olcsó a bor, ugyanakkor nagyon finom is.

Mikor már úgy érezte, túl rózsás kedve van az italtól, a józan esze utolsó szikrája rávette, hogy hazatérjen. Picit szédült ugyan, de azért még ki tudott botorkálni az utcára.

Ott azonban váratlanul fekete alakok ragadták meg, zsákot húztak a fejére, és elrabolták. Egy sötét pincében vették le róla újra a zsákot; addigra alaposan megkötözték – kezeit a mennyezethez erősített fém karikákhoz, lábait ugyanilyenekhez a padlón.

– Ki vele, mit tudsz a templomosok küldetéséről? – szegezte neki a kérdést egy ijesztő arcú szaracén, és a kezében egy kisebb tört tartogatott, készen arra, hogy bármikor bevesse a hatékonyabb vallatás érdekében.

Az elfogott inas zavartan felnevetett. – Én? Semmit! Csak egy inas vagyok...

A szaracén a torkához szegezte a kést. – Nem kérdezem még egyszer! Mit terveznek a templomosok?

A fiú kezdte átérezni a dolog súlyát. Ha nem mond valami használhatót, ezek menten megölik.

– Én csak egy inas vagyok, nekem nem beszéltek semmit a küldetésükről, esküszöm! – mondta elvékonyodó hangon. – Nekem csak annyit mondtak, hogy szerezzem be a szükséges élelmet az útra a Grál-lovagok számára!

– Grál-lovagok? – vont a föl a szemöldökét a szaracén. – Kik azok a Grál-lovagok?

– Nem tudom! – felelte kétségbeesve az inas, és zokogni kezdett.

A szaracén elvágta a torkát.

Teofil elvágatott egy kisebb bozótos mellett. Érezte, hogy a lovából kezd kifogyni a szufla. Megtett még kétszáz métert, aztán ügetésre váltott.

A bozótosból mögötte egy fekete ruhás férfi lépett ki, mögötte pedig előbukkant egy ló is. Öt másodperc elteltével máris a fiú nyomában voltak. Egy magányosan vágató, fiatal lovas a hajnalok hajnalán minden szempontból figyelemre méltó.

A két lovas hamarosan annyira eltávolodott, hogy már csak a patkódobogásuk zaja hallatszott a távolban. Aztán az is elült, és néma csend lett.

Tíz perc telt el, aztán újra patkódobogás hangzott fel, a másik irányból. Egy templomos lovag

közeledett az úton, a nyomokat követve, s éppoly sebesen haladt el a bokrok előtt, mint a ministránsfiú. Az ő lova is legalább annyira prűszkölt. Száz méterrel később kénytelen volt ügetésre váltani, aztán nemsokára pedig már csak lépésben haladt.

– Na, gyerünk már! – noszogatta a lovát a harcos. – Már nincs sok hátra, nézd a nyomokat! Ők is lassítottak.

De a ló végül megállt, és egy tapodtat sem mozdult tovább.

– A fene egyen meg téged!

Ebben a pillanatban furcsa csaholásra lett figyelmes. Oldalirányból farkasokat látott közeledni, akik valószínűleg megéreztek a fáradt, agyonhajszolt ló szagát. És valószínűleg igencsak éhesek lehettek.

Egy teljes falka kerítette be a lovast, aki máris lekászálódott a lováról, és kardot rántott.

– Lássuk, ki az erősebb! – mondta mintegy önmagának, bátorításképpen.

A farkasok óvatosan közeledtek, figyelve a ló és lovasa minden mozdulatát. Aztán mikor elég közel értek, hirtelen egyszerre lendültek támadásba, és ki az állatra, ki az emberre vetette magát. A lovag hiába hadonászott a kardjával, alig tudott néhány bestiát megsebezni. Azok viszont beleharaptak, és foguk kicsorbult a láncingen, de alatta kék-zöld foltokat hagytak az ember bőrén.

Végül nem bírta tovább, és kitört. Rohanni kezdett, hátra se nézve, csak minél messzebb a farkasoktól. Közben a kardjával tovább hadonászott, hogy akik rajta maradtak, azoktól megszabaduljon. A lovára többet nem gondolt. Úgyis csak bosszúságot okozott, amiért megállt.

Aztán egyszer csak megbotlott, és gurulni kezdett lefelé egy lejtőn, végleg megszabadulva a farkasoktól, de a kardjától is. Csak gurult, gurult, mígnem a terep ki nem egyenesedett alatta, és végig nem terült a porban.

Nagy nehezen felkászálódott, és körülnézett. Valamivel távolabb, meglátta Teofil egy útkanyarulatban, a völgy egy mélyebb pontján, s mögötte kétszáz méterrel egy másik lovast, fekete ruhában. Mikor a fiú egyszer hátranézett, és meglátta, hogy valaki követi, vágára fogta a lovát. Az üldözője ugyancsak.

A lovag rohanni kezdett lefelé a lejtőn, levágva az utat, hogy a vágató lovasok elé kerüljön. Már csak az hiányzott neki, hogy a kehely egy szaracén kezébe kerüljön.

Egy hosszabb egyenes útszakasz végén Teofil befordult egy kanyarban, és eltűnt üldözői szeme elől. Ennél a kanyarnál a domboldal egészen meredekké vált, és a lovag egyszerre ért oda a fekete ruhással. A magasból rávetette magát, és lesodorta a lóról. Birkózni kezdtek a földön, és habár a titokzatos idegen jól küzdött, a lovag ütései, rúgásai és szorítása jóval erősebbek voltak, köszönhetően a jelentős fémtartalommal bíró öltözékének.

Teofil ezalatt egy koromsötét szurdokba tévedt. Nem látszott se a bejárat, se a kijárat, csak az egyre világosodó hajnali égbolt odafönt egy keskeny sávban.

Leszállt a lóról, és rászózott egyet a fenekére, hogy menjen tovább. Remélte, hogy az kitalál a szurdokból, ő pedig megbújhat ott addig, amíg üldözői tovább nem mennek a lovát követve.

Tapogatózva próbált tájékozódni, és úgy követte a sziklafalat, egyre mélyebbre a szurdokban, néhol lágy-, néhol fásszerű növényekbe botolva, amik a fal repedéseiből nőttek ki. Ez a hely félelmetesebbnek tűnt, mint a templom. Az a nyers szag, amit a sziklák és a növények ontottak magukból, korántsem hatott olyan megnyugtatóan, mint a tömjén illata. Ráadásul minden olyan csúszós és nedves volt.

Aztán valami furcsa dologra lett figyelmes. Az egyik növénynek viasz szaga volt. Olyan illata volt, mint a gyertyáknak.

Közelebb hajolt hozzá, és váratlanul megcsapta a huzat. Az illat nem a növényből áradt, hanem mögötte egy lyukból.

Bemászott. Követte a viasz illatát, ami odakint még alig volt érezhető, bent viszont egyre csak töményebb lett. Óvatosan haladt, mert félt, hogy a barlangban váratlan szakadékok keresztelhetik útját.

Az üreg elkanyarodott a hegy gyomrában. Valahol elől halvány fény pislákol. Egy fáklya fénye

vetült a falra, amit csak a következő kanyarnál pillantott meg. A fáklya egy négy méter magas csarnok falából nőtt ki, három méter magasan. Éppen egy minimális fényt adott, hogy az ember lásson valamit. Ami azonban a legérdekesebb volt, hogy a fáklya egy természetes képződmény volt. Valamiféle növény, kemény szárral, ami a végén kiszélesedett. Itt mesterségesen lapos kövekkel volt kirakva, középen egy ujjnyi méretű lyukkal, ami fölött a láng lebegett,

A csarnok hossza és szélessége megegyezett a magasságával, vagyis nagyjából négy méter volt mindegyik. Középen egy fából eszkábált asztal állt, rajta számtalan csonkig égett és még meg nem gyújtott gyertyával. Mellette hevert egy nagyobb kő, amire le lehetett ülni. Körös-körül pedig mindenfelé a homályban kisebb-nagyobb limlomok heverték, többnyire használati tárgyak, fegyverek, szíjak, szerszámok; de volt egy nagyobb halom kódex is az egyik sarokban, illetve egy rakás textil ruházat, meg páncél.

A szurdokon évekkel azelőtt egy szaracén lovascsapat haladt át. A szóbeszéd szerint hatvanan voltak, és egyikük sem jött ki a szurdokból. Csak a lovaik. Az összes ló.

A szurdok az egyetlen járható út volt a dombokon át, és korábban előszeretettel használták fel a benne rejlő lehetőségeket útonállóknak. Csakhogy egy ideje már ők is kerülték a helyet. Aki fegyveresen betévedt a szurdokba, kivétel nélkül eltűnt. Egyszer látták, hogy a túloldalon egy ló a lovasával bukkant elő, de a lovas halott volt. Semmilyen külső sérülés nem látszott rajta, fegyverei kivétel nélkül ott voltak nála.

Egy kisebb törzsi közösség élt nem messze a szurdoktól, akik minden történetet tudtak, ami a helyhez kötődött. Aki fegyveresen érkezett, azt gyakran figyelmeztették, hogy a sziklákat valamiféle gonosz szellem szállta meg, és hogy nem érdemes arra átmenni.

Igy járt Pierre de Soq is, amikor egy napon vakítóan fehér lovagi öltözékében felbukkant. Figyelmeztették, hogy ne menjen át a szurdokon, vagy hagyja ott a fegyvereit.

De őt nem lehetett eltántorítani a szándékától. – Isten velem van – mondta. – Bármilyen szellem is lakozik a sziklák között, egy templomos lovagnak nem árthat!

– Kérem, ne tegye! Csak megöli magát! – mondta egy lány, azt remélve, hogy ha a falu vezetőjére nem, legalább rá hallgatni fog. Elvégre a csinos lányok mindig nagyobb hatással vannak a férfiakra.

A lovagra is hatással volt a lány próbálkozása, de azért csak átment a szurdokon, mondván, hogy templomos lovagnak nem árthat.

És valóban, Pierre de Soq egyetlen karcolás nélkül átjutott a túloldalra. A történet ezután egészen más formában kezdett terjedni: a szellem csak azokat bántja, akik gonosz szándékkal érkeznek. Akiknek azonban Isten a pártját fogja, azokat sértetlenül átengedi.

Pierre de Soq visszatért a faluba, és az emberek rajongtak érte, amiért képes volt ennyire hinni Istenben, és amiért Isten megsegítette őt. Senkinek nem kellett több, hogy ezek után megkeresztelkedjen, és betűről betűre megtartsa az Úr parancsait.

De kiváltképpen a lány rajongott a lovagért, aki megpróbált a szívére beszélni. Korábban annyira összetört a kudarcától, hogy Pierre de Soq újbóli feltűnése a végletekig fokozta érdeklődését iránta. Mikor megkeresztelték, a Maria nevet kapta, és hiába tagadták, a faluban mindenki tudta, hogy szerelmesek egymásba. A lovagot figyelmeztették is, hogy nehogy valami meggondolatlanságot csináljon.

Pierre de Soq gyakran járt a szurdokon keresztül, és Maria egyszer titokban követte is. Látta, amikor óvatosan körülnézett, majd bebújt a növényekkel jól álcázott odújába. És követte őt oda is.

– Mi ez a hely? – kérdezte, mikor a csarnokba ért, és meglátta az asztalon égő rengeteg gyertyát.

A lovag ijedten fordult meg, hogy nincs egyedül. – Hogy kerülsz te ide? – kérdezte, mikor megnyugodott, hogy éppen Maria volt az, aki felfedezte rejték helyét.

– Kíváncsi voltam, és követtelek.

– A szurdok veszélyes hely!

– De nem nekem. Elvégre nemcsak Isten hordoz a tenyerén, hanem a Szellem is... Nem igaz? –

mosolyodott el ravaszul Maria, mint aki nagy titkot leplezett le.

– Ne áruld el senkinek!

– Nem fogom. Ígérem!

– Köszönöm!

– Egyébként mit csinálsz itt? Nem túl magányos ez a hely?

– Éppen ez a lényeg! A magány megtanít csendben lenni, és így meghallhatod, ha Isten szól hozzád.

– Csinált már ilyet?

– Állandóan. Csak képtelen vagyok mindig rá figyelni... – mosolyodott el a lovag, miközben tekintetét végighordozta Marián.

– Hé, nem szabad! – fedtte meg a lány játékosan. – Te Isten szolgálja vagy, távol kell tartanod magad tőlem!

– Igen ám – vakargatta az állát Pierre de Soq –, de rájöttem, hogy tulajdonképpen a te szépséged is Isten dicsőségét hirdeti, szóval szinte már kötelező gyönyörködnöm benne. És hogy tarthatnám magam távol Isten dicsőségétől?

– Kikérem magamnak, az én testemben te csak ne láss senki mást rajtam kívül! – folytatta a kacérkodást Maria.

– Ha megmaradunk Isten szeretetében, ő megmarad bennünk. Te vagy a legszebb dolog a világon, akit valaha láttam. Képtelen lennék azt mondani, hogy ennek nincs köze Istenhez.

– És az, hogy találkoztunk? Vajon az is Isten műve?

– Minden az ő műve. Övé a világ, övé a föld, övé vagyunk mi, emberek is. És övé a szeretet, amivel én szeretlek téged.

– És amivel én szeretlek téged.

Amíg ezeket mondták, lassan közeledtek egymás felé, felemésztették azt a két és fél métert, ami köztük volt, azután megölelték és megcsókolták egymást.

Teofil a kezében tartott gyertya fényénél egy templomos lovag öltözékével nézett szembe. Egy botokból esz-kábált, embernagyságú báburól valódi lán-cing lógott, rajta pedig valódi lovagköpeny. Fölé egy sisak illeszkedett.

Mellette egy másik bá-bura néhány mocskos rongydarab volt feldobva. Szürkésbarna színű a kosztól, viseltes a használattól, és remekül beolvadt a környezetébe. Teofil alig vette észre.

A falakon pergamen lapok lógtak, rajta a szurdok térképével, elhelyezett csapdákkal, azok működési mechanizmusával. Ezeket néhány imádság tagolta, amiket a kőfalba karcoltak, illetve egy nagy kereszt a kijáráttal szemben.

Az ifjú ministráns hamarosan megértette, mi is ez a hely. Korábban nem sokat fogott fel azokból a pletykákból, amelyek Al Shabah-ról, a Szellemről szóltak, most azonban sokkal teljesebb képet kapott arról mindenkinél, hogy mi is történt itt valójában.

Al Shabah kétségkívül egy harcművész volt, aki bárkit meg tudott volna ölni bármiféle fegyver nélkül. A szurdok története arról tanúskodott, hogy képességeit folyamatosan olajozta és finomította. Egyúttal gondoskodott arról is, hogy minél kevesebben szerezzenek tudomást róla. A közeli faluban gyakran látott vendég volt, és tudták róla, hogy mindig a szurdokon keresztül közlekedik. Egy idő után Al Shabah már biztosra vette, hogy tudják a titkát, mégis, soha egyetlen szóval sem említették.

A terem oldalában volt egy eltorlaszolt nyílás, amit Teofil a térképek segítségével fedezett fel. A hegy tele volt járatokkal, amik összekötötték a szurdok taktikai szempontból megerősített helyeit. Kíváncsiságból végigment az egyik-en, s végül kiért egy sziklapárkányra, hat méter magas-an. Odalent nem látott semmit, csak a szürke homályt. Odafönt az ég már egészen világos volt.

Tett még egy próbát, hátha ki tudja venni odalent az üldözői mozgását, de a helyzet reménytelen volt. Ráadásul a kezében tartott gyertyával csak elárulta a saját helyzetét.

Úgyhogy visszamászott inkább az odúba, és elfújta a gyertyát. Elrejtette a kelyhet a kacatok kö-

zött, aztán kióvakodott a szurdokba ott, ahol először bejött. Alig botorkált arrébb néhány métert a bokortól, belebotlott Albertbe.

– Áh, megvagy, te csirkefogó! – kiáltott rá a férfi. – Ide a kelyhet!

– Nincs nálam! – felelte Teofil, és boldog volt, mert tudta, hogy Albert akkor sem nyerhet, ha megöli. Fiatal volt még, de tudta, mit jelent a kötelesség, amely arra buzdította, hogy elrejtse a kelyhet a gonosztevő elől. Talán túlságosan is. A fiatalok hajlamosak egyszerre csak az egyik szempontot figyelembe venni: mindent a túlélésért vagy mindent a küldetésért. Tiszta szívből, megfontolások nélkül képesek áldozatot hozni.

Albert kard híján kést rántott, hogy megfenyegetse a fiút.

– Az igazat mondom, tényleg nincs nálam! Kutass át!

A férfi gyanakvóan állt hozzá a dologhoz, de azért leengedte a kést. – Ha átversz, megöllek!

– Akkor te leszel az első templomos, aki a szurdokban hagyja a fogát – felelte a fiú, miközben Albert átkutatta.

– Mit beszélsz?

– Nem hallottál még Al Shabah-ról? A Szellemről, aki a szurdokban kísérti a gonoszakat...

Albert megkönnyebbülten nevetett fel. – Al Shabah? Te Al Shabah-ról beszélsz? Al Shabah-t megöltem a templomban!

Most Teofil volt a sor, hogy meglepődjön.

– Tőle vettem el a kelyhet! – magyarázta Albert.

– Hé, lovag! – szólalt meg egy hang Teofil mögött. A fekete ruhás férfi volt az, Albert felismerte.

– Hagyd békén azt a fiút!

Albert szabad utat engedett Teofilnek. Már meggyőződött róla, hogy nincs nála a kehely. És biztosra vette, hogy a fekete ruhásnál van. Bizonyára elvette tőle, és csak utána kezdődött az üldözés.

Az idegen kardot húzott elő. – Nem tudod, kivel húztál ujjat!

Albert alaposan szemügyre vette a fickót, már amennyire a homályban lehetett. Fekete szakáll volt, a fején turbánt viselt és mélyre hatoló tekintetét alig állhatta a lovag. Kétségkívül a szaracénok embere volt. És Albert készen állt azzal az egyetlen késsel megölni, ami a kezében volt. Mert gyűlölte a szaracénokat, és magának akarta a kelyhet.

A párbaj rövid volt.

A szaracén harcosszerűen kardcsapással megölte a lovagot. Utána nem eredt Teofil nyomába. Visszafordult, és a másik irányba távozott.

Maria betegsége a napok előrehaladtával egyre csak súlyosbodott. Könnyörgött szerelmének, hogy ne hagyja őt ott a palotában. Pierre de Soq hiába erősködött, hogy a legjobb orvosok Jeruzsálemben vannak, ő ragaszkodott hozzá, hogy nem maradhat ott.

Így tehát a kilenc Grál-lovag magával vitte a beteg húgot is, legalábbis amíg útba nem esik a szülőfaluja. Ott majd a családja gondjaira bízják, és ők folytatják a küldetésüket Al Shabah szurdokján keresztül.

Mikor a faluba értek, a lány apja azonnal az orvosért küldetett, Mariát pedig egy kényelmes ágyba helyezték, hogy az is a javulását szolgálja. Aztán az apa kérdőre akarta vonni Al Shabah-t.

A lovag éppen meleg ételt hozott a szomszédából egy kis agyagtálban, és hozzá vizet, hogy gondoskodjon a súlyosan beteg szerelméről. Az apa megvárta, amíg odaviszi neki.

Pierre de Soq azonban meg is etette, és meg is itatta a lányt. Maga kanalazta neki a levest, mert ő annyira el volt gyengülve, és maga tartotta a szájához a csorbult poharat. Nem hagyta magára addig, amíg meg nem evett és meg nem ivott mindent, s aztán el nem aludt.

Akkor odakint az apa csúnyán lehordta a hanyagságáért, amiért nem vigyázott eléggé a lányára.

– Nem is tudom, mit gondoltam... – simította hátra a haját idegességében. – Talán azt, hogy egy templomos lovag, mivel Isten szolgája, mindig is vigyázni fog a rábízottakra! Megbízható! Különösen, ha... – Körülnézett, és inkább nem fejezte be a mondatot. Valamiért nem akarta, hogy a többi lovag is meghallja. – Mégis hogy hagyhattad? Mit tettél vele? Miért?

– Sajnálom, amiért csalódást okoztam! – felelte Pierre de Soq. – És Isten a tanúja, hogy éjjel-nappal imádkozom a gyógyulásáért.

– Bárcsak elég volna a gyógyuláshoz az imádság! Nem lenne szükség orvosokra...

– Orvosokra mindenképpen szükség van...

Az orvos hamarosan elárulta nekik, hogy Maria egy halálos betegségtől szenved. A kór legjobb tudomása szerint gyógyíthatatlan; a legjobb, amit tehetnek, hogy folyamatosan gondoskodnak róla, ezzel enyhítve szenvedéseit.

A lovagoknak viszont sajnos tovább kellett menniük. A Grál küldetése nem várhatott.

Pierre de Soq könnyes búcsút vett Mariától, aztán a falusiak jókívánságaival ellátva továbbindult útjára a Grál-lovagokkal. Átkelt a szurdokon, majd összetalálkozott Szaladin százhusz harcosával.

Miután a nap felkelt, Szaladin több ezer főnyi sereggel érkezett a vár alá. Elsőpró túlerő volt egy stratégiaiilag jelentéktelen erőd ellen. A várparancsnok szorgalmazta az azonnali megadást, de a bent tartózkodó öt templomos lovag, no meg a súlyos fejfájástól szenvedő, lábadozó Guillaume de Montfort a legteljesebb mértékben elleneztek.

– Uraim, a várban nők és gyerekek élnek! – emlékeztette őket a parancsnok. – Nem tudom, mi a céljuk ezzel, de ha mindenképpen meg kell halnunk, ők nem érdemelnek ilyen sorsot! Én és a katonáim gondolkodás nélkül menetelünk a halálba a maguk oldalán. De a nők és a gyerekek... Ez így nem igazságos.

– Az élet nem igazságos – szólalt meg az egyik lovag, akinek be volt kötve a keze. – A háború még kevésbé. Ismerték a kockázatot, mikor a várban maradtak. Higgye el, én sem örülök ennek, de hacsak nem tudja őket kimenekíteni valami titkos alagúton, nekem nincs ötletem, hogyan menthetnénk meg őket.

– Nincs semmilyen titkos alagút a vár alatt. Egyetlen ki- és bejárat van, és az a híd.

– Romboljuk le a hidat! – szólalt meg egy másik lovag.

– Az ostromgépekkel így is szétbombázhatnak. Vagy csak megvárják, amíg éhen nem halunk. Az talán még rosszabb is, mint ha kard által veszünk.

– Feladjuk a várat – szólalt meg Guillaume de Montfort. – Szabad elvonulást biztosítatunk a fegyvertelen lakosságnak. Aztán megvédjük a templomot.

A lovag első szavai hatására mindannyian megütköztek. Aztán ahogy kibontakozott előttük a terv, egyre inkább el voltak ragadtatva. Jó diplomáciával végre lehetett hajtani.

– Hadd kérdezzek valamit! – szólalt meg a várparancsnok. – Miért kell mindenképpen harcba bocsátkozni az ellenséggel? Nem kérdés, hogy mind meghalunk. Mégis mi értelme van az efféle öngyilkosságnak?

A lovagok összenéztek. Aligha tudott volna bármelyikük is mélyebb magyarázattal szolgálni.

– Ez Pierre de Soq parancsa – mondták.

– Pierre de Soq meghalt! – emlékeztette őket a várparancsnok.

– Az lehet – mondta Guillaume de Montfort. – De a parancsa nem. – Aztán halvány mosoly jelent meg a szája szélén. – És azt hiszem, tudom is, mire megy ki ez az egész.

– Nos?

– Félrevezetés.

A tervet elfogadták. A lakosság szabad elvonulásának fejében a várat feladták, s közben annyi katonát bújttak be a templomba, amennyit csak tudtak. Néhányan kint maradtak, részben a látszat kedvéért, részben pedig hogy a lakosság tényleg biztonságban vonulhasson el.

Szaladin értetlenül állt a dolog előtt. Idegesen markolászta fekete ruhájának ráncait. Nem hitte, hogy a Grált ilyen könnyen megszerezheti majd. Nem is kért semmiféle váltságdíjat, ellenben a kivonulóktól minden tárgyat elvetetett, ami alkalmas volt rá, hogy iganak belőle. Aztán maga vonult végig a vár épületei között, és kutatott át minden zugot a Grál után.

Sehol nem talált semmit, egészen míg a templomhoz nem ért. Az ajtaja zárva volt, úgyhogy betört. A következő pillanatban öt templomos rontott ki odabentről, ádáz csatakiáltással. Mögöttük

száz főnyi védő, akik az éjszaka még a várfalakon álltak.

Guillaume de Montfort leghátul állt, a szentélyben, a szénné égett főoltár romjai előtt. Kardját a padló kövei közé dőfte kereszt gyanánt, s karjait leengedte maga mellé. Szemét behunyva imádkozott.

Az öt templomos lovag ötven szaracént rántott magával a túlvilágra, a száz védő kétszázat. Végül Guillaume de Montfort egymaga húsz szaracénnal bánt el, mire sikerült megölni.

Szaladin az egész várat feldúlta, az összes harcost és templomos lovagot megölte, de a Szent Grálra soha nem talált rá.

Napokkal később, mikor Szaladin már messze járt a seregével, és a vár helyén nem volt más, csak romhalmaz, egy kisebb csoport falusiakból álló menet érkezett a hegyre. Élükön egy csuklyát viselő, gyönyörű nőszemély, aki akár hercegnő is lehetett volna inkognitóban – és egy fiú, aki egészen kicsi kora óta az Urat szolgálta.

A templomnak már csak a főfalai maradtak meg, azok sem teljes egészében. A szaracénok felgyújtották és lebombázták, mielőtt elmentek volna. Az előtte lévő téren egy leégett máglyarakás bűzlött, amit csak az tudja, hogy miből raktak, aki már élt át borzalmas csatákat.

Holttestet sehol sem találtak.

A fiú még mindig érezni vélte a tömjén illatát a szentély helyén. Még mindig emlékezett minden egyes pillanatára annak az éjszakának.

A nő különvált a kíséretétől, és fellépett a szentély lépcsőjén. Csak a fiú tartott vele, az egyetlen még élő szemtanú. A többiek távolabb maradtak.

Teofil mélyen megrendülve bámulta mindazt, ami a templomból maradt. Még mindig nem fért a fejébe mindaz, amit mindenki másnál jobban tudott: hogy mi történt.

A hercegnő térdre hullott, valami különös véletlen folytán éppen ott, ahol korábban a herceg meghalt. Teofilra nézett, a ministránsra, a Grál utolsó őrére, és nem kellett kérdeznie. A szíve megszakadt, és ő reményvesztett zokogásban tört ki.

Teofil valójában csak aznap délelőtt találkozott Mariával először. A nő ragyogó egészségnek örvendett már néhány napja, és azt fontolgatta, Pierre de Soq után megy. Csak azt nem tudta, merre. És ekkor Teofil elmesélt neki egy történetet.

Pontosan százhuszonöt évvel később V. Kelemen pápa feloszlatta a Templomos Lovagrendet. A Szentföld már nagyon régóta nem volt több, mint egy régi álom, azonban a templomosok akkora vagyonra tettek szert, hogy abból temérdek erődöt építettek Európa-szerte. Szervezetük igen nagy befolyással bírt az akkori keresztény társadalomra és vezetőire, s ennek talán azóta se ér a nyomába egyetlen másik szervezet. Tagjai katonák voltak, ugyanakkor a béke hírnökei, akik remekül forgatták a pénzt, és néhány szálat megmozgatva bárhol hatást tudtak gyakorolni. Konstruktív, de félelmetes közösség.

Egyik fellegrükben őrizték a kelyhet, melynek létezése csak nagyon kevesek számára volt ismeretes. Miután Jeruzsálem elesett, a szent ereklyét Európába vitték, és habár azt rebesgették, hogy hatalma van, egy évszázadon keresztül egy titkos kápolnában őrizgették, elzárva a világtól.

A pápa tudott a kehelyről, és azt is tudta, hol őrzik. A Rend nagymestere volt olyan nagylelkű, hogy egy alkalommal bemutatta neki. Így aztán mikor a templomosokat perbe fogták, s a rendet feloszlatták, a pápa a saját embereit küldte oda a kehelyért.

A kápolnát csupán egyetlen lovag őrizte, sose gondolták, hogy többre lenne szükség. Ez a férfi egy rendkívüli harcos volt, olyan harci tapasztalattal, amivel senki sem büszkélkedhetett a világon. Azt beszélték róla, hogy egyszer egy csatában egymaga juttatott pokolra egy teljes századot.

A Rend tagjai mind csak *Xenorites* néven ismerték, és már több, mint egy évszázada őrizte a kelyhet. Harcolt a Szentföldön, majd elhozta a Grált Európába, és felépíttette a várat, amelyben azután a kelyhet őrizte. A mindenkori nagymester utasítására a Rend összes döntő ütközetében részt vett, és a lovagi tornák legyőzhetetlen kabalájává vált.

Most, hogy közeledett a vég, cinikus mosollyal tekintett a kehelyre, mely az oltáron nyugodott.

Odakint a pápa katonái sorra törték be az ajtókat, tartóztatták le a lovagokat, és közeledtek a kápolna felé. Mert valakinek éppen ez a kehely kellett. Egy egyszerű, jól megmunkált aranykehely.

Xenorites tudta, hogy ez nem a Grál. Százhuszonöt éve volt rá, hogy megértse. És most már kétséget kizáróan tudta. Ahogyan előtte Pierre de Soq is. Az a fickó egy zseniális figura volt. Mindent elrendezett.

Xenorites visszagondolt a napra, amikor fáradtan és kimerülten, üres erszénnyel megérkezett abba a kis faluba, ahol Maria élt. Jóleső érzéssel emlékezett meg róla, hogy a helybéliek milyen gondoskodással és szeretettel fordultak feléje. Maria apja leültette maguk közé ebédhez, és gondoskodtak róla, hogy rendesen jóllakjon. Még borral is megkínálták, egy ócska, csorbult pohárból.

Maria gyönyörű nő volt. Elmesélték neki, hogy nem is olyan rég még halálos betegségben szenvedett, de aztán egyik napról a másikra meggyógyult, és szebben ragyogott, mint az előtt. Isten csodát tett vele, azt akarta, hogy éljen.

Hogy milyen boldog volt! – emlékezett vissza Xenorites, és a szeme fátyolos lett. Maria ugyanis akkor még tele volt elszántsággal, hogy megkeresi Al Shabah-t, és elkíséri még a világ végére is. És ő ezt az illúziót azután tönkre tette, mikor elmesélte, hogy mi történt a templomban a templomosok érkezésekor.

A nő, miután felkeresték a romokat, elhatározta, hogy úgy tesz, ahogyan a kedvese akarta volna. Időbe telt, de megértette, hogy Pierre de Soq feláldozta magát a Grálért, és azért, hogy ő élhessen. Mikor hazavitték Jeruzsálemből, a lovag nála hagyta a Grált, sőt még meg is itatta belőle friss vízzel, hogy a gyógyulását szolgálja. Azután továbblovagolt nyolc harcosával, és hagyta, hogy az emberek azt lássák, amit látni akarnak.

A Szent Grál utolsó őrzője nem Xenorites volt, hanem Maria. Az aranykehely nem volt több, mint egy egyszerű kehely, és a templomosok áldozata nem volt több, mint a gonosz félrevezetése. Ahogy arra valószínűleg már Guillaume de Montfort is rájött, mikor Szaladin ostromra készítette a seregét.

Valójában a Szent Grál nem volt több, mint egy egyszerű, csorbult pohár, ezeréves múlttal. Anynyira jellegtelen, hogy az ember magától képtelen lenne bármiféle jelentőséget is tulajdonítani neki. És ugyanez történik újra és újra a történelem folyamán, mikor valaki Isten hagyatékát keresi a világban. Túl nyilvánvaló, hogy bárki észrevegye.

A világ legöregebb embere azonban észrevette, még ha sok-sok évbe is telt, hogy összerakja a mozaikdarabkákat. Neki sohasem árulták el a titkot, magától kellett rájönnie. És a lényeg tulajdonképpen már egészen hamar megérezte.

A pápa katonái a szaracénokhoz hasonlóan faltörő kossal törték be a kápolna ajtaját. Ők azonban most csak egyetlen vénemberrel néztek szembe, egy sokkalta kisebb, ám ugyancsak megszentelt helyiségben.

Xenorites nem engedte be őket az ajtón. Erre fegyverrel sem kényszeríthették. A lovag eltökélte, hogy ha szükséges, akkor a pápa összes emberét a másvilágra küldi. A lényeg, hogy elhiggyék: a kehely valóban megér ennyit.

írta: Jack MacGyver